

UZASADNIENIE

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w G. wniosła o zasądzenie od Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 2474,39 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 28 lutego 2017 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Powód dochodził zapłaty kwoty tytułem części prowizji za przyznanie kredytu przypadającej na okres, o który – wskutek spłaty kredytu przed terminem – skrócono czas obowiązywania umowy.

Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie świadczenia za czas od dnia uprawomocnienia orzeczenia do dnia zapłaty. Pozwany zakwestionował roszczenie powoda co do zasady, podnosząc, że art. 49 ustawy o kredycie konsumenckim nie może być źródłem roszczenia o zmniejszenie całkowitego kosztu kredytu poprzez redukcję uiszczanej prowizji, gdyż prowizja nie jest kosztem powiązany z okresem kredytowania.

Stan faktyczny

26 września 2014 roku K. D. jako pożyczkobiorca zawarł z pozwanym Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. jako pożyczkodawcą umowę pożyczki gotówkowej (dalej jako umowa).

Na podstawie umowy pozwany udzielił pożyczkobiorcy pożyczki w kwocie 93.400 zł (§ 2 ust. 2 umowy).

Z tytułu pożyczki pozwany naliczył i pobrał od pożyczkobiorcy opłatę przygotowawczą w kwocie 2802 zł (§ 2 ust. 8 umowy) i opłatę za ubezpieczenie (...) w kwocie 19.614 zł (§ 2 ust. 15 umowy).

Całkowita kwota pożyczki wynosiła 115.816 zł i stanowiła sumę wszystkich środków pieniężnych, które pozwany udostępnił pożyczkobiorcy na podstawie umowy razem z opłatą przygotowawczą oraz, w przypadku opcji z ubezpieczeniem, opłatą za ubezpieczenie (§ 2 ust. 3 umowy).

Całkowity koszt pożyczki wynosił 77.509,31 zł i obejmował wszystkie koszty, które pożyczkobiorca zobowiązany był ponieść, na które składała się suma wszystkich opłat, w tym opłata przygotowawcza za rozpatrzenie wniosku o udzielenie pożyczki gotówkowej oraz przygotowanie i zawarcie umowy pożyczki, a także suma wszystkich odsetek za cały okres obowiązywania umowy, przy założeniu, że zostały obliczone według oprocentowania wskazanego w § 2 ust. 6 umowy (§ 2 ust. 4 umowy).

Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 170.909,31 zł i stanowiła sumę całkowitego kosztu pożyczki i całkowitej kwoty pożyczki, przy czym całkowita kwota do zapłaty została pomniejszona o kwotę kosztów ujętych w całkowitej kwocie pożyczki (§ 2 ust. 5 umowy).

Oprocentowanie pożyczki było zmienne i wynosiło w pierwszym okresie odsetkowym 13,5% w stosunku rocznym i stanowiło sumę stawki referencyjnej WIBOR 3M obowiązującej w pozwanym Banku w pierwszym okresie odsetkowym oraz stałej marży pozwanego Banku w wysokości 11,18 punktów procentowych, z zastrzeżeniem § 3 ust. 3 umowy (§ 2 ust. 6 umowy).

Maksymalne oprocentowanie pożyczki gotówkowej nie mogło być wyższe niż dopuszczalne przepisami prawa (§ 3 ust. 3 zd. 1 umowy).

Pożyczka miała być spłacona w 72 miesięcznych ratach po 2374 zł każda (§ 2 ust. 9 i 10 umowy).

Umowa została zawarta na czas oznaczony od 26 września 2014 roku do 15 września 2020 roku z zastrzeżeniem, że wpływ do pozwanego Banku wszystkich należności wynikających z umowy będzie stanowił skuteczne zwolnienie pożyczkobiorcy z obowiązków i zobowiązań wynikających z umowy (§ 2 ust. 16 zd. 1 umowy).

Termin spłaty ostatniej raty oznaczony został na 15 września 2020 roku (§ 2 ust. 14 umowy).

Pożyczkodawca miał prawo do wcześniejszej spłaty części lub całości pożyczki (§ 3 ust. 20 umowy).

W przypadku wcześniejszej spłaty pożyczki pożyczkobiorca nie był zobowiązany do zapłaty odsetek od kwoty wcześniej spłaconej za okres pozostały do końca trwania umowy (§ 3 ust. 22 umowy).

W terminie 14 dni od dokonania spłaty ostatniej raty pożyczki pozwany Bank miał rozliczyć się z pożyczkobiorcą. Ewentualną nadpłatę pozwany miał przekazać na konto, z którego dokonano nadpłaty lub w przypadku braku możliwości identyfikacji tego konta – na rachunek wskazany przez pożyczkobiorcę lub udostępnić w formie wypłaty gotówkowej w oddziale pozwanego Banku (§ 3 ust. 29 zd. 1 i 2 umowy).

dowód: umowa pożyczki gotówkowej k. 15-16

K. D. spłacił pożyczkę gotówkową z 26 września 2014 roku przed terminem, tj. 8 czerwca 2015 roku.

okoliczność bezsporna

4 listopada 2019 roku na podstawie umowy przelewu wierzytelności powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w G. nabył od K. D. wierzytelność przysługującą zbywcy względem pozwanego wynikającą z umowy pożyczki z 26 września 2014 roku, w szczególności o zwrot wszelkich nienależnie pobranych od K. D. opłat i kosztów oraz wierzytelność o zwrot kosztów w związku z wcześniejszą spłatą kredytu konsumenckiego wraz z wszelkimi prawami związanymi m. in. odsetkami za opóźnienie.

dowód: umowa cesji praw k. 18

K. D. w piśmie z 4 listopada 2019 roku zawiadomił pozwanego o dokonanej cesji wierzytelności z tytułu umowy pożyczki z 26 września 2014 roku.

dowód: zawiadomienie z 4 listopada 2019 roku o cesji k. 19

W piśmie z 28 stycznia 2019 roku powód zawiadomił pozwanego o cesji wierzytelności i wezwał do zapłaty kwoty 2474,39 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 23 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania. Pozwany odebrał pismo 3 lutego 2020 roku.

dowód: zawiadomienie z 28 stycznia 2019 roku o przelewie wierzytelności wraz z wezwaniem do zapłaty k. 17; zpo i wydruk ze strony www.emonitoring.poczta-polska.pl k. 20-21

Pozwany nie dokonał zapłaty na rzecz powoda kwoty wskazanej w wezwaniu z 28 stycznia 2019 roku.

okoliczność bezsporna

Ocena dowodów

Stan faktyczny niniejszej sprawy sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy przez stronę powodową. Nie nasuwały one zastrzeżeń co do swojej prawdziwości. Ich mocy dowodowej i wiarygodności nie kwestionowała żadna ze stron. Sąd nie znalazł również podstaw by odmówić im mocy dowodowej.

Ocena prawna

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Podstawę prawną żądania powoda stanowił art. 509 § 1 i § 2 k.c. oraz art. 720 k.c. w zw. z art. 49 ust. 1 ustawy z 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2). Nadto zgodnie z art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Z powyższych przepisów wynika, że z chwilą dokonania cesji nabywca wierzytelności uzyskuje status wierzyciela w stosunku zobowiązaniowym, zaś dłużnik staje się zobowiązanym względem cesjonariusza (nabywcy wierzytelności). Z istoty umowy przelewu wynika, że cesjonariusz nabywa w drodze przelewu tylko tyle praw, ile przysługiwało jego poprzednikowi, a także że sytuacja prawna dłużnika nie może ulec na skutek przelewu pogorszeniu w porównaniu z tą, która istniała przed przelewem.

Powód wykazał legitymację czynną do występowania w niniejszym procesie. Udowodnił, że na mocy umowy przelewu wierzytelności z 4 listopada 2019 roku nabył od K. D. wierzytelność przysługującą zbywcy względem pozwanego z tytułu nadpłaconych kosztów pożyczki z 26 września 2014 roku. Legitymacja procesowa czynna nie była w sprawie przedmiotem zarzutu.

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Stosownie do § 2 umowa pożyczki, której wartość przenosi tysiąc złotych, wymaga zachowania formy dokumentowej.

Zgodnie z art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy z 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (dalej u.k.k.) za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki.

Pierwotnym stosunkiem prawnym, który stanowił podstawę zgłoszonego żądania, była umowa pożyczki z 26 września 2014 roku zawarta pomiędzy pozwanym a K. D.. Poza sporem pozostawał fakt, że na podstawie tejże umowy K. D. uzyskał od pozwanego pożyczkę w wysokości 93.400 zł oraz że w związku z umową poniósł koszt opłaty przygotowawczej w kwocie 2802 zł. Pozwany był zobowiązany zwrócić otrzymaną kwotę pożyczki wraz z opłatą przygotowawczą, opłatą za ubezpieczenie w kwocie 19.614 zł i oprocentowaniem pożyczki. Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 170.909,31 zł.

K. D. spłacił przedmiotową pożyczkę w całości przed terminem, to jest 8 czerwca 2015 roku. Umowa pożyczki z 26 września 2014 roku w § 3 ust. 22 stanowiła, że w przypadku wcześniejszej spłaty pożyczki pożyczkobiorca nie jest zobowiązany do zapłaty odsetek od kwoty wcześniej spłaconej za okres pozostały do końca trwania umowy. Umowa nie zawierała jednak uregulowania przewidującego możliwość obniżenia opłaty przygotowawczej w kwocie 2802 zł w przypadku wcześniejszej spłaty pożyczki.

Nie budziła wątpliwości okoliczność, że pożyczkobiorca był uprawniony do wcześniejszej spłaty pożyczki. Przewidywał to zapis § 3 ust. 20 umowy, który był zgodny z art. 48 ust. 1 u.k.k. stanowiącym, że konsument ma prawo w każdym czasie do spłaty całości lub części kredytu przed terminem określonym w umowie.

Powód, będący następcą prawnym K. D., wywodzi uprawnienie do zwrotu części opłaty przygotowawczej proporcjonalnie do okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, z art. 49 ust. 1 u.k.k. Zgodnie ze wskazanym przepisem w przypadku spłaty całości kredytu przed terminem określonym w umowie, całkowity koszt kredytu ulega obniżeniu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, chociażby konsument poniósł je przed tą spłatą.

Osią sporu między stronami była kwestia interpretacji powyższego przepisu, tj. czy obowiązek obniżenia kosztu kredytu odnosi się wyłącznie do kosztów rozłożonych w czasie – tak jak wskazuje to pozwany, czy może wszystkich kosztów nałożonych na konsumenta bez względu na to, czy są zależne od czasu trwania umowy bądź od tego czasu nie zależą. Za tym drugim stanowiskiem opowiadał się powód żądając zwrotu części opłaty przygotowawczej poniesionej z tytułu umowy pożyczki z 26 września 2014 roku.

Ustawa o kredycie konsumenckim w art. 5 pkt 6 definiuje pojęcie całkowitego kosztu kredytu jako wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, w szczególności: odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże jeżeli są znane kredytodawcy oraz koszty usług dodatkowych, w szczególności ubezpieczeń, w przypadku gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania kredytu lub do uzyskania go na oferowanych warunkach, z wyjątkiem kosztów opłat notarialnych ponoszonych przez konsumenta.

W ocenie sądu koszty, od których ponoszenia konsument zostaje zwolniony na podstawie komentowanego przepisu, obejmują wszelkie świadczenia na rzecz kredytodawcy przekraczające wysokość kapitału. Z tego powodu, jak zauważono w literaturze (por. T. Czech, *Kredyt*, s. 530, 532), zakres tych kosztów pozostaje szerszy od całkowitego kosztu kredytu w rozumieniu art. 5 pkt 6 u.k.k. – może obejmować także roszczenia, które powstały już po zawarciu umowy i nie były możliwe do przewidzenia przez kredytodawcę w chwili jej zawarcia (por. komentarz do art. 49 u.k.k. w: *Ustawa o kredycie konsumenckim. Komentarz*, red. K. Osajda, 2019, Legalis).

Powyższe uregulowanie art. 49 ust. 1 u.k.k. pozbawia podstawy prawnej wszelkie koszty kredytu za okres, o który skróceniu uległ czas jego spłaty, w tym także te, które zostały już spełnione na rzecz kredytodawcy, jak w niniejszej sprawie opłata przygotowawcza, która została pobrana przez pozwanego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie pożyczki, a także przygotowanie i zawarcie umowy. Celem powyższego przepisu niewątpliwie jest ochrona konsumenta przed często stosowaną przez pożyczkodawców praktyką zastrzegania wszystkich lub niektórych kosztów jako świadczeń płatnych z góry. Nie ma znaczenia w tym przypadku podnoszona przez pozwanego okoliczność, że w niniejszej sprawie opłata przygotowawcza stanowiła swoistą cenę za przeprowadzenie przez pozwanego czynności bankowych, stanowiąc po części zysk pożyczkodawcy. Sąd nie miał wątpliwości, że postanowienie umowy pożyczki zastrzegające powyższą opłatę było zgodne z art. 110 ustawy z 29 lipca 1997 roku *Prawo bankowe*, stanowiącym, że bank może pobierać przewidziane w umowie prowizje i opłaty z tytułu wykonywanych czynności bankowych oraz opłaty za wykonywanie innych czynności. Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy pozostaje również okoliczność, że opłata przygotowawcza była niezależna od długości okresu, w jakim pożyczkobiorca był zobowiązany spłacić pożyczkę. Bank niewątpliwie miał prawo zastrzec w umowie obowiązek poniesienia przez pożyczkobiorcę kosztu opłaty przygotowawczej, jednak ze względu na regulację zawartą w art. 49 ust. 1 u.k.k. nie można z góry było narzucić pożyczkobiorcy jako konsumentowi obowiązku uiszczenia powyższej opłaty w pełnej wysokości w przypadku, gdy pożyczka zostanie spłacona przed terminem. Wskazany przepis dotyczy zarówno odsetek, jak i pozaodsetkowych kosztów kredytu konsumenckiego, do których zalicza się wszystkie koszty, które konsument ponosi w związku z umową o kredyt konsumencki, z wyłączeniem odsetek (art. 5 ust. 6a u.k.k.).

O ile nie jest kwestią sporną, że w przypadku dokonania przedterminowej spłaty całości lub części pożyczki pożyczkodawcy nie są należne te koszty, które przypadają za okres, o który został skrócony okres spłaty kredytu, w szczególności odsetki, opłaty za obsługę kredytu, obsługę kredytu w domu klienta, czy koszty ubezpieczenia spłaty kredytu. O tyle w doktrynie i w orzecznictwie budziło wątpliwość, czy całkowity koszt kredytu powinien zostać obniżony także o proporcjonalną część kosztów poniesionych jednorazowo tj. prowizja przygotowawcza, opłata za weryfikację zdolności kredytowej konsumenta, czy opłata administracyjna uiszczana za przygotowanie wniosku kredytowego, dokumentów niezbędnych w celu udzielenia pożyczki czy wypłaty kredytu konsumenckiego. Rozważając tę kwestię Rzecznik (...) i Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów we wspólnym stanowisku z 16 maja 2016 roku stwierdzili, że „art. 49 ust. 1 u.k.k. należy rozumieć w ten sposób, że w przypadku wcześniejszej spłaty kredytu konsumenckiego następuje obniżenie wszystkich możliwych kosztów takiego kredytu, niezależnie od ich charakteru i niezależnie od tego, kiedy koszty te zostały faktycznie poniesione przez kredytobiorcę, z tymże wyjątkiem,

iż redukcja ta ma charakter proporcjonalny, tj. odnosi się do okresu od dnia faktycznej spłaty kredytu do dnia ostatecznej spłaty określonej w umowie”.

W tej materii 12 grudnia 2019 roku zapadła uchwała Sądu Najwyższego w sprawie o sygn. akt III CZP 45/19, wskazująca, że przewidziane w art. 49 ust. 1 u.k.k. uprawnienia konsumenta do obniżenia całkowitego kosztu kredytu w przypadku jego spłaty w całości przed terminem określonym w umowie obejmuje także prowizję za udzielenie kredytu. I choć sąd powszechny rozpoznający sprawę nie jest związany uchwałami Sądu Najwyższego, nawet o mocy zasady prawnej, jeżeli nie zostały wydane w tej samej sprawie, to niewątpliwie stanowią one pewne wskazówki interpretujące poszczególne przepisy prawa. W ocenie Sądu Najwyższego kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego miała wykładnia dokonana przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej (...)) w wyroku z 11 września 2019 roku w sprawie o sygn. C-383/18, który uznał, że art. 16 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z 23 kwietnia 2008 roku w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG należy interpretować w ten sposób, że prawo konsumenta do obniżki całkowitego kosztu kredytu w przypadku wcześniejszej spłaty kredytu obejmuje wszystkie koszty, które zostały nałożone na konsumenta. Dokonując wykładni art. 49 ust. 1 u.k.k. zgodnej z prawem unijnym Sąd Najwyższy stwierdził, że jeśli konsument spłaci kredyt w całości przed terminem określonym w umowie, kredytodawca ma obowiązek zwrócić mu również prowizję za udzielenie kredytu, przy czym redukcja ta ma charakter proporcjonalny. W przepisach ustawy o kredycie konsumenckim nie dokonano podziału kosztów kredytu na takie, które dotyczą okresu kredytowania i są z nim ściśle związane oraz takie, które nie dotyczą tego okresu, a ich wysokość jest niezależna od czasu trwania umowy. Sąd Najwyższy w uchwale wskazał, że zgodnie z literalnym brzmieniem art. 49 ust. 1 u.k.k. przepis ten obejmuje całkowity koszt kredytu, czyli wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, a nie jakies wybrane wydatki. Nie ma przy tym znaczenia, że powyższa uchwała Sądu Najwyższego odnosi się do prowizji od udzielonego kredytu w związku z jego przedterminową spłatą. We wskazanej sprawie pozwany bank wykazywał, że prowizja za udzielenie kredytu jest wynagrodzeniem za jednorazowe czynności związane z udzieleniem kredytu, oceną zdolności kredytowej, przygotowaniem umowy kredytowej i jej wysokości i nie jest powiązana, czy też uzależniona od okresu obowiązywania umowy kredytowej. Taką samą rolę spełnia bowiem w niniejszej sprawie opłata przygotowawcza naliczona przez pozwanego Bank (...) w umowie pożyczki z 26 września 2014 roku.

Sąd rozpoznający sprawę nie podzielił stanowiska pozwanego, że stosowanie wykładni zaprezentowanej w wyroku (...) w odniesieniu do stosunków prawnych, które nawiązano przed dniem wydania tego wyroku, byłoby działaniem naruszającym zasadę pewności prawa i zasadę *lex retro non agit*. Zasada niedziałania prawa wstecz odnosi się bowiem do aktów normatywnych, a nie orzeczeń sądowych (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 maja 2014 roku w sprawie o sygn. akt II CSK 444/13).

Sąd w całości podzielił pogląd Sądu Najwyższego zaprezentowany w w/w uchwale w sprawie o sygn. akt III CZP 45/19, że „orzeczenie (...) wiąże sądy krajowe, skoro wydanie przez sąd krajowy orzeczenia z oczywistym naruszeniem wyroku (...) może stanowić podstawę odpowiedzialności państwa członkowskiego za szkody wyrządzone jednostkom wskutek naruszenia prawa wspólnotowego”.

Należy również podkreślić, że powyższa interpretacja art. 49 ust. 1 u.k.k. jest zgodna z aktualnym stanowiskiem Rzecznika (...) i Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyrażonym 2 marca 2020 roku. Stwierdzono w nim, że „orzeczenie (...) ma znaczenie nie tylko dla konkretnej sprawy rozstrzyganej przez sąd krajowy, który jest nim związany, lecz również dla spraw rozstrzyganych przez inne sądy, w których zastosowanie mają przepisy prawa UE interpretowane przez Trybunał”. Niewątpliwie sąd krajowy powinien dokonywać wykładni prawa krajowego zgodnie z prawem UE.

Reasumując powyższe, sąd uznał, że art. 49 ust. 1 u.k.k. należy interpretować w ten sposób, że wcześniejsza spłata kredytu konsumenckiego powoduje obniżenie wszystkich możliwych kosztów takiego kredytu, niezależnie od ich charakteru i niezależnie od tego, kiedy zostały one faktycznie poniesione przez konsumenta. Redukcja ma charakter proporcjonalny. Z tego względu skoro pożyczka z 26 września 2014 roku została spłacona 8 czerwca 2015 roku, tj. po 255 dniach od jej udzielenia, a wskazany w umowie ostateczny termin spłaty określony został na 15 września 2020

roku, tj. po 2181 dniach od jej zawarcia, powód, jako następca prawny pożyczkobiorcy, miał prawo domagać się zwrotu części opłaty przygotowawczej przypadającej za okres 1926 dni, gdyż o tyle szybciej pożyczka została spłacona. Opłata przygotowawcza w umowie pożyczki z 26 września 2014 roku wynosiła 2802 zł. W związku z powyższym powód miał prawo do żądania zwrotu proporcjonalnej części opłaty przygotowawczej w kwocie 2474,39 zł $[(2802 \text{ zł} : 2181 \text{ dni}) \times 1926 \text{ dni} = 2474,39 \text{ zł}]$.

Oceniając żądanie powoda w zakresie odsetek za opóźnienie sąd zastosował regułę z art. 481 § 1 i § 2 k.c. Zgodnie z treścią § 1 w/w przepisu jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Według art. 481 § 2 k.c. jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych.

Pożyczkobiorca, a następnie powód jako jego następca prawny, miał prawo żądać odsetek od 23 czerwca 2015 roku, gdyż zgodnie z § 3 ust. 29 umowy w terminie 14 dni od dokonania spłaty ostatniej raty pożyczki Bank (...) powinien był rozliczyć się z pożyczkobiorcą, a jak już wcześniej wskazano pożyczka została ostatecznie spłacona 8 czerwca 2015 roku. Mając jednak na uwadze, że odsetki jako świadczenie okresowe przedawniają się z upływem 3 lat, sąd zasądził odsetki zgodnie z żądaniem pozwu od 28 lutego 2017 roku, gdyż pozew w niniejszej sprawie został złożony w 28 lutego 2020 roku (k. 22).

Mając powyższe okoliczności na uwadze, sąd, na podstawie art. 509 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 720 § 1 k.c. w zw. z art. 49 ust. 1 ustawy z 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim, orzekł jak w pkt I wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu, zawarte w pkt II wyroku, zostało oparte o art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. Roszczenie powoda zostało uwzględnione w całości. W konsekwencji pozwany jest zobowiązany zwrócić powodowi wszystkie poniesione przez niego koszty procesu w łącznej kwocie 1117 zł, na które składały się: opłata od pozwu kwocie 200 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900 zł, ustalone w oparciu o § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w rep. C oraz w kontrolce wniosków o uzasadnienie;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego;
3. akta przedłożyć z wpływem lub za 21 dni od zpo.

G., 14 grudnia 2020 roku Sędzia Anna Mejka